

La terra
encantada i
altres
relats

Obres presentades al
II Premi literari EOI BENICALAP
MODALITAT: VALENCIÀ

Departament de Valencià

©EOI Benicalap i els autors.

Correcció lingüística: Àngela Copoví i Ivan Carbonell.

Convocatòria de l'any 2023.

ÍNDIX

Categoria A	4
"Una vida tranquil·la i feliç". Andrea Carcelén Guerrero.	5
"Atrapada en el temps". Aleksandra Wisna	6
"El fulgor de la muntanya". Esmelin José Abraham Muradas.	7
"Remeis casolans". Adela Jimenez Douglas.	8
"Memòries d'un col·legi oblidat". Carles Xavier Cobo Cortell.....	9
"El tren encara l'està esperant". Fatma Boukraa.....	10
"El preu del pa". Messaoud Khoubbane	11
"Cuentolada". Barbara Jacqueline Campos Domínguez.....	12
"Records de foc". David Muñoz Sánchez.	13
Categoria B	14
"L'últim cas de Sherlock Holmes". Jose Vicente Igual Palomares	15
"Amor i amistat". Gloria Zamora Colas	16
Categoria C	17
"La terra encantada". Amparo Torres Torromé	18
"¿I tu qui eres?". Mustafà Ezzedin Ayoub	21
"Encontres en l'obscuritat". Paula Puerto Navarro	23
"Viatge estel·lar". Ivan Gómez Crespo.	25
"El meu heroi". Eva Maria Llorens Cantín	27
"He viscut". Silvia Ruiz Fernández.	29
"El cirerer". Sara Inmaculada Garcia Carreira.....	31
"Blue Monday". Javier Escuriola Marín.....	33

Categoria A

Una vida tranquil·la i feliç. Andrea Carcelén Guerrero.

(RELAT GUANYADOR DE LA MODALITAT A)

Jo tenia una vida tranquil·la i feliç... Em passava els dies entre corredors plens de gent i taulells plens de productes: gambes roges, peixos platejats, trossos de carn que serien el gaudi d'alguna família el diumenge. Fruites i verdures de tants colors que podrien formar part del catàleg *Pantone*. M'envoltaven olors fresques, afruitades, altres fortes, però que em feien salivar. Els riures dels comerciants inundaven el lloc, intercanviant les seues alegries i tristeses i les seues crítiques als clients que creien saber-ho tot o que opinaven que els espinacs no eren prou verds al seu parer.

No sé què va passar, però de sobte tot va canviar. Els corredors que ara veia eren blancs, asèptics. Les olors intenses, com de ferro, de sang, de químics. Els riures s'havien convertit en plors...

Ja fa tres anys...Trobe a faltar ma vida en el mercat de Wuhan.

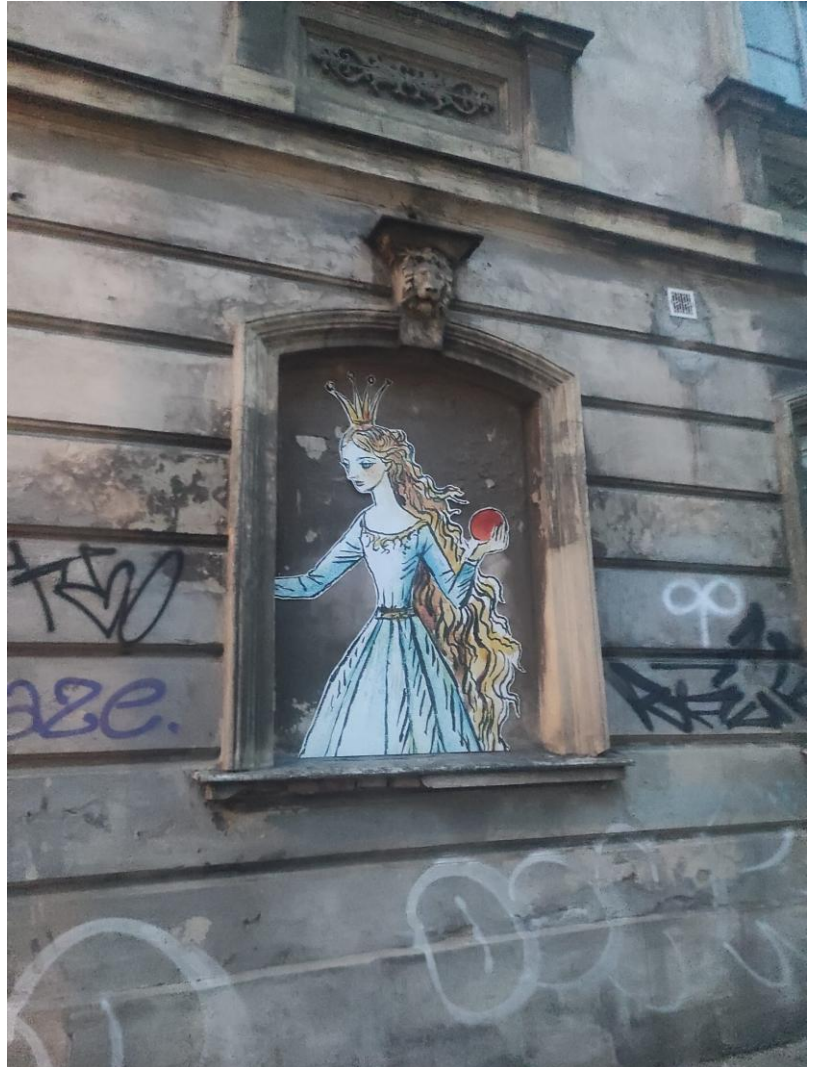
Atrapada en el temps. Aleksandra Wisna.

Hi havia una vegada una bonica princesa que vivia en un castell Wawel als afores de Cracòvia. Però un dia, una malvada bruixa Baba Jaga la tanca en una torre i la condemna a viure atrapada en el temps.

Des de llavors, la princesa ha estat testimoniant del pas dels anys, observant la ciutat com canvia al seu voltant. Des de la seua torre, la princesa pot veure la gent passejant pels carrers del barri antic de Cracòvia. Veu com les modes canvien, com els edificis antics estan restaurats i com la ciutat creix i es transforma.

A vegades, es sent sola i trista, però altres vegades es sent agraïda per poder veure la bellesa de la ciutat a través dels segles. Encara que la princesa mai ha conegut la vida fora de la seua torre, se sent feliç en veure la gent gaudir de la vida a Cracòvia.

I encara que el temps sembla detingut per a ella, sap que la ciutat seguirà endavant, sempre canviant i evolucionant.

El fulgor de la muntanya. Esmelin José Abraham Muradas.

En la muntanya ennuvolada i frondosa de verd escandalós, es troba la Deessa de la Muntanya, compta la història que la filla del cap de la tribu, va ser raptada i encantada pel xiuxiuar de la gran serp, propietària de les llacunes i els rius.

El seu pare per la preocupació de perdre la seua filla, va realitzar un ritual dirigit als esperits de la muntanya, demanant el seu retorn. Entregant tot l'amor.

Els esperits de la muntanya descendeixen a la recerca de la serp, van lluitar en un combat molt arriscat, aconseguint alliberar la xiqueta i matar al rèptil.

La xiqueta beneïda per l'encant de la serp, durant el dia ella pren la forma de serp i habita en el fons de les aigües, mentre que a la nit cavalca sobre un tapir per la muntanya.

Sent ella el fulgor protector de la muntanya, l'aigua i els animals.

Remeis casolans. Adela Jimenez Douglas.

Hi ha molts remeis casolans per a un constipat d'hivern, però un molt eficaç és:

1. Posa a calfar licor de menta i una vegada calent cal cremar l'alcohol.

2. Afig llet i porta'l a ebullició.

3. Beure'l calent.

4. Cal dormir, sues molt i ho elimines tot.

5. Una dutxa tèbia i com a nou, i a seguir el dia.

Les restes que et poden quedar és mucositat seca, se soluciona posant una ceba tallada amb sucre al costat del llit i la deixes tota la nit. A part et poses Vicks VapoRub en les plantes dels peus, en el pit i a l'esquena.

En dos dies estaràs com a nou.

La saviesa de les àvies cal executar-la, per a veure els grans resultats de la medicina casolana sense químics.

Espere que us ajude, gràcies.

Memòries d'un col·legi oblidat. Carles Xavier Cobo Cortell.

Jo vaig ser un d'aquells alumnes que van anar a EGB a San Miquel dels Reis, perquè entre els anys 1971 i 1985 a Oriols, l'únic col·legi públic va estar en aquest monestir amb el nom de Reina Na Germana. En el franquisme va ser una presó política, i actualment és la Biblioteca de la Comunitat Valenciana. Entre els dos períodes va ser un centre educatiu amb aules prefabricades de dubtoses condicions que hui en dia seria impensable.

Però 40 anys després guardo bons records, els primers amics, els primers amors, aquell pati de l'esbarjo on jugàvem al futbol amb qualsevol cosa, com al *Xurro* va, mentre les xiques eren més de la *Goma elàstica*. Recorde aquell primer curs en l'aula on hi havia la foto de Franco, acompanyat per un crucifix i que començàvem amb el pare nostre.

Tots aqueixos records que mai oblidaré, perquè són part de la meua vida.

El tren encara l'està esperant. Fatma Boukraa.

Què és aquest soroll? Per què tothom corre? És el xiulet del tren!!! Què faig aquí?! El tren està a punt de marxar, M'he d'apressar. Per favor, espera'm, per favor...

No és un xiulet del tren, és el despertador. Vinga, desperta't idiota! Sí, l'idiota que va abandonar els seus somnis i el seu futur a canvi d'amor i ho va anomenar *sacrifici per amor*.

-Què fas aquí?

-No tinc cap altra opció, vaig perdre el tren.

-Això és el que vols creure.

-Parlar és fàcil, qui ets tu per dictar sermons?

-Soc els somnis que has destruït, soc el futur que t'espera, soc l'esperança que encara és viva.

-Tinc por, no puc.

-Tu pots. L'amor que t'enterra viu s'anomena esclavitud. Anem, ajunta les maletes, no perdís el temps que queda, el tren encara t'està esperant, idiota.

El preu del pa. Messaoud Khoubbane.

Vam ser amics de la infància, encara que ell de classe alta i molt estudiós i jo tot el contrari, d'un poble costaner i turístic. Va emigrar amb la seua família a França i des de llavors no sabia res d'ell. Diàriament em prenc els sagrats cafés i cigarrets al bar del gran hotel del poble. Un dia vaig eixir per a comprar el pa de sempre i sense raó prèvia em dirigisc al bar i just, veig la violenta espentada del cambrer a un captaire. Vaig convidar a l'estrany captaire a un café, vaig pagar amb els diners del pa. "Gràcies Rogelio" em va dir el cambrer i l'estrany amb llàgrimes m'abraça, soc el teu amic Vicent de Júlian, te'n recordes? acabe de comprar aquest hotel i em disfresso de captaire per a esbrinar la mala gestió de l'hotel; i si vols des d'ara seràs encarregat del bar.

Cuentolada. Barbara Jacqueline Campos Domínguez.

Escriure les primeres paraules pot ser complicat i organitzar les idees més encara, sobretot per a una xicoteta gata. Sí, han llegit bé, els escriu una gata anomenada Lada.

Els conte com ajude a la meua humana en el seu objectiu d'ensenyar-me a parlar valencià. Primer de tot van fer contes curts , jo em quedada adormida en cinc minuts amb aquestes paraules tan melodioses en valencià que em feien somiar amb el meu paté preferit.

Les classes pràctiques són un gran avanç. Comencem pel fruiter: les taronges, les pomes, les peres; finalment conec el nom en valencià de totes les fruites que tire al sòl.

El que més gaudisc és el cap de setmana en la finestra de la seua habitació, mirant el paisatge de la ciutat. És un valuós temps que compartim juntes amb noves i paraules amigues de tant escoltar-les. La mire perquè entenga que escoltarper sempre tot el que vulga ensenyar-me.

Records de foc. David Muñoz Sánchez.

Ja se sent la gent pel carrer i l'olor dels bunyols i xurros. Tothom està feliç i se'n va a menjar un bon arròs, però... jo no puc. Només puc parlar a l'aire el meus sentiments.

Aquest dia em recorda a tu, mare. Tu i el teu somriure... recordar-la em fa somriure. Aleshores, per què no puc ser feliç també aquest dia de festa?

Era el teu dia preferit per a estar amb la família. Quan em despertaves sempre deies "Ja es sent el soroll i el foc". Jo ho sent també...

Vaig pel carrer sense cap direcció. La gent m'esquiva, els xiquets tiren petards per totes parts. He de veure't, però no tinc ganes... no puc anar allí per a veure un tros de pedra...

Aquest 19 de març, quan València es creme, el meu cor plorarà per tu i València et recordarà en el seu foc.

Categoria B

L'últim cas de Sherlock Holmes. Jose Vicente Igual Palomares.

(RELAT GUANYADOR DE LA MODALITAT B)

Tot s'esdevingué l'11 de novembre de 1918, quan un home asiàtic amb una cicatriu en l'ull esquerre entrà junt a Ivan Wonell en un vaixell amb destinació al Japó.

Anem al gra. Juliol de 1914, Alfred Kruck, fill de Gustav i Bertha, propietaris de la major corporació industrial alemanya fou segrestat a Essen. Sherlock, contractat per a trobar-lo, sospitava d'Ivan Wonell, assessor militar americà que treballava per a la família. El mòbil del segrest era el rescat:10 milions en or. Al remat, els pares desesperats finalment pagaren i el xiquet fou alliberat. El nen descrigué el segrestador com un asiàtic amb una cicatriu en l'ull esquerre, però mai fou descobert i Sherlock es quedà capcot.

Quan Ivan ràpidament es traslladà a New York, Sherlock, amic de ma mare, Irene Adler, em demanà ajuda. Sabia que jo treballava com a periodista d'investigació en *The New York Times*. Després de quatre anys d'investigació telefoní a Holmes i li ho expliquí tot fil per randa. Ivan Wonell era el testafarro de la família Kruck i uns dies abans del

començament de la Gran Guerra invertí tots els diners del segrest en companyies bèl·liques americanes. Sabien que començava una guerra i volien invertir sense que el Kàiser ho descobrira. Guanyarien molt venent armes tant a Alemanya com als aliats. Holmes contestà lacònic:

–Ho sabia... Tot va ser simulat, m'utilitzaren. Gràcies David, fill.

Amor i amistat. Gloria Zamora Colas.

Q

uè és això, per què el meu cor se sent així? Mai en la vida m'ha passat això, és una cosa que no puc descriure,

Cada vegada em confon el que hi ha en el meu cor, vull saber què és això, perquè no sé si és em farà mal o no.

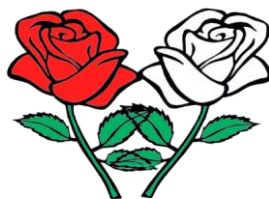
Sempre vaig estar en un fosc forat de soledat, vaig pensar que estaria tancada per sempre. Llavors, unes llums de color blanc com la neu i de color roig pastís van aparèixer, sentia por però en veure'ls bé, eren àngels brindant-me la seua mà. Estava confosa però alhora volia eixir del forat de la soledat, agafe la seua mà, note un corrent en el meu cos.

Perquè el meu cor batega per aquests éssers de llum brillant. Qui són aquests àngels que em brinden una mà cada vegada que em sent trista i sola?

Cada segon, cada minut sent calidesa i protecció; aquests àngels transmeten seguretat, felicitat, dibuixen un somriure en el meu rostre perquè no caiga una altra vegada en la soledat.

No sé per què sent això al meu cor, però cada vegada m'agrada sentir-ho, no vull que desapareguen i no torne a sentir-ho.

Demane que no m'ho arrabassen, perquè és tan bell no vull que m'ho lleven perquè per fi puc somriure amb el cor

Categoria C

La terra encantada. Amparo Torres Torromé.

(RELAT GUANYADOR DE LA MODALITAT C)

Assumiràs la veu d'un poble/ i serà la veu del teu poble/, i seràs, per a sempre, poble./ Allò que val és la consciència/ de no ser res si no s'és poble.

Llibre de meravelles. *Vicent Andrés Estellés*

En memòria de la iaia Maria, per aquella vida regalada que ens va brindar al meu germà i a mi.

La vesprada s'havia fet llarga i sobre el pati desert havien començat a caure les primeres gotes d'una pluja lenta, inexorable. En la quadrada llum de la finestra, de vegades, l'aigua venia a esvarar, entelant els vidres inevitablement. Va ser en aquell moment que vaig parar esment i... sobtadament vaig gaudir de l'infinit plaer de recollir l'essència de moments únics que em commouen emocionalment, en este etern provisional nostre que és la vida; fefaent testimonatge del caràcter efímer de la nostra existència.

Del grinyol de velles frontisses esdevenen remembrances que conformen els escenaris de la meua memòria. Capritxós el destí, erràtic, al seu lliure albir, va voler que emprenguera el meu periple vital a Bétera, embolcallada per la majestuosa Serra Calderona, callada i sobirana. Un

indret entestat a subjugar-me, on creix l'amor i es respira flaire de vida. Sempre m'ha captivat l'enyor dels meus records, somnis d'escenes mínimes, de retrobament amb les meues arrels, que només volen contenir el que és imprescindible i que dibuixen camins que només s'enceten.

Vaig créixer als carrers on brillava una llum resplendent que s'escolava conforme anava alçant-se el matí, i s'albirava un món sense fi a cada cantonada. De la meua infantesa traspuen efluvis d'aiguallimó, vespres d'aromes càlids i embadalidors, de ràfegues suaus temperades pels cims de la serralada, de llessamins i mimoses i d'ametlers en flor. Pasqua de roselles, d'enlairar milotxes, d'acaçar papallones i sargantanes, d'intrèpides aventures, d'entremaliadures inventant reptes i envits, d'encisos i de llançar desitjos al vent, de disbauxa, gatzara i enrenou.

A poqueta nit les meues ties treien cadires a la fresca, fent filera i parlaven de no res, però, hi regnava una harmonia inusitada. A les fosques, a recer de mirades, dos joves en un racó estenent mil sospites, adelerats, ullpresos en la nit envoltada de negre atzabeja, a correuita obrint-se pas a l'amor, estremint-se en una exploració perceptiva intensa, anul·lada la voluntat, sotsobrant indestriablement en el mar del primer bes. Al fons cobrint el cel les carcasses de focs artificials rotundes, obrint-se pas en una cerimònia perfecta i les casetes de la fira a banda i banda de l'albereda atapeint el passeig aquelles festes d'agost.

Mentrestant, la iaia preparava l'entrepà amb tendresa sublim i bonhomia joiosa, jaspades de vetes les mans i els cabells emblanquinats, palesant l'inesborrable empremta del pas del temps. Amerat el rostre, regalimant-li gotes perlades de suor. En acabant el bany, pijama, calcetins de colors i la xafogor immensa de l'abraç de la mare.

Certament, la nostra vida és feta de pedaços que contenen la història del qui hem estat i que s'escriuen a còpia de matins, a còpia de migdies, una nit rere l'altra en sintonia d'idees amb els amagatalls que ens proposa la ment i que ens conviden a somiar, a creure i a sentir.

Tot plegat, quan les ombres allargassades de l'opuscle de la vida conspiren i em vinguen a cercar, tant de bo una vella foto em mire i recorde recordar aquells vespres inflamats d'estiu.

I tu qui eres? Mustafà Ezzedin Ayoub.

Vaig alçar-me com qualsevol altre dia amb la sensació que hui seria diferent. Feia un dia preciós per a eixir al carrer, i en avinentesa d'això, no vaig tardar de dir-li-ho a la meua parella perquè es vestira. Una vegada preparats, vam anar al nostre lloc preferit donat que té una vista meravellosa que et lleva la respiració i et porta cap l'infinit; et fa oblidar tots els maldecaps. Es tracta d'un racó en què ens vam besar la primera vegada i la nostra vida va canviar joiosament. De fet, tan aviat com tenim una ocasió especial hi anem i ens recordem dels moments més encisadors que tenim gravats en la nostra memòria com si vam passar ahir mateix. Després d'una estona en què li contava a la meua enamorada tot allò que empassava pel cap i ella amb un somriure que m'encenia el cor, i pensava; "soc l'home més afortunat i l'enveja de tothom de tota la galàxia de tindre-la a la meua vora."

De sobte, el cel va cobrir-se de núvols i en un girar d'ulls va ploure. No obstant això, no ens va impedir continuar la nostra vetlada, i, a més quina parella no té un acudit a contar en un dia plujós. Sota el paraigua

i abraçats, continuàvem fent memòria i contemplant com el paisatge anava aclarint i, a la fi del món apareixia l'arc de Sant Martí i la nostra imatge reflectida en un toll d'aigua.

Per guardar-hi aquest dia, vaig tancar els ulls i quan vaig obrir-los vaig trobar a la meua parella recolzada a la meua espatlla i em digué: "i tu qui eres?"

Encontres en l'obscuritat. Paula Puerto Navarro.

La vesprada s'havia fet llarga i sobre el pati desert havien començat a caure les primeres gotes d'una pluja lenta. Va ser en aquell moment que Gala isqué del gimnàs després de la classe de dansa. Sempre portava un paraigua a la motxilla. Li agradava veure la llum dels fanals reflectida en els tolls i amb un somriure deixà enrere l'institut.

La seua casa no estava lluny, caminava automàticament perduda en els seus pensaments, com ara els moviments més difícils de l'obra que estaven preparant o la redacció d'anglès que havia d'escriure per despús-demà.

De sobte, un moviment va captar la seua atenció. No només perquè anaven corrent i sense cobrir-se de la pluja, sinó perquè un objecte metàl·lic va refulgir a la mà d'un dels homes. Al girar la cantonada, ho va sentir; un so com un tro i a continuació un objecte pesat caient a terra. No sense esforç, Gala va reprimir un crit i va amagar-se en un racó fosc. Amb el paraigua a terra, no sentia les gotes que queien.

D'aquesta forma, amb els ulls oberts com plats, es va adonar que un home estava al seu costat. Tenia un dit davant dels llavis tancats i li mostrava una placa daurada. Li va agafar el braç decididament i la va traure d'aquell indret fosc. A l'arribar a la parcel·la amb més llum va veure que l'home no era molt més major que ella.

-¿Estàs bé? ¿Com et diuen?- preguntava mirant-la fixament mentre caminava.

-Soc Gala i estic bé. ¿Tu qui ets? -repliquà amb expressió absent, tractant d'analitzar tot el que havia passat.

-Em diuen Manel. Acompanya'm a la comissaria, hem de fer un atestat.

Al mateix temps, al carreró dos homes troben un paraigua caigut.

-Algú ens ha estat vigilant.

-Sembla més alguna. De totes maneres, no podem deixar caps solts...

Viatge estel·lar. Ivan Gómez Crespo.

La vesprada s'havia fet llarga i, sota el cel estrellat, una dona passejava pels miradors d'una muntanya costeruda. Les coníferes se li erigien imponents, fent ombra als seus remordiments. No eren nous i a cada pas es tornaven més inquietants i desoladors. El seu cor batejava a la velocitat amb la qual respira un cadell despert, mentre intentava ignorar l'abisme de les veus que la cridaven a l'ordre establert.

Des de la seua infantesa havia sentit la pressió col·lectiva d'ajustar-se a un determinat prototip social. No en parlava mai amb ningú. Sempre li havien manifestat qui havia de ser i quin camí havia d'escollir. Un cos que s'hi acostuma i que en sap, de patir.

A cada trepitjada, ella sentia com la taciturnitat l'envaïa. Era com si les argolles que la lligaven a la societat foren cada vegada més pesades. Estava ofegant-se en l'espai més gelat, tèrbol i obscur d'una galàxia infinita, en el qual les estrelles brillaven amb intensitat, com si la vigilaren amb compassió, com si saberen que la seua lluita fora inútil.

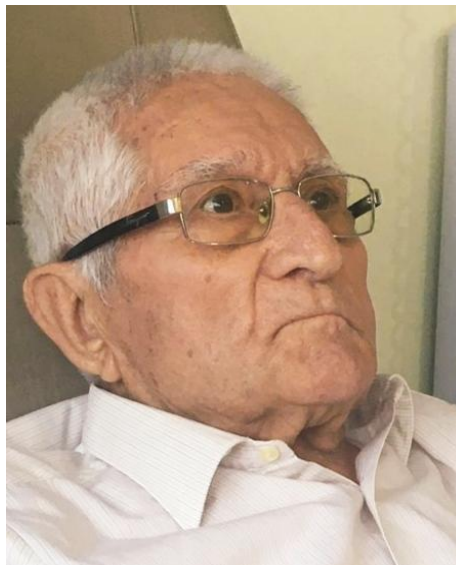
Enfilada al penya-segat, la dona va aturar-se esbalaïda; n'hi havia una que lluia especialment! Va sentir penetrar la seua llum, la seua màgia li va arribar fins a l'ànima. Això la va capgirar i entengué que la seua vida era la seua pròpia obra d'art i que només ella podria decidir com volia esbossar-la. Deixaria enrere els cànons i les maleïdes crítiques.

Va continuar pujant-hi, però aquest cop amb un somriure. Havia guanyat prou confiança en ella mateixa per afrontar el repte de trencar l'intangible. Ja al cim, quan s'aproximava la primera resplendor de l'albada, ella s'alliberà i s'esvaï, deixant només un camp energètic disposat a viatjar fins als confins de l'univers.

El meu heroi. Eva Maria Llorens Cantín

Tantes llàgrimes... malgrat que eixa sensació ja l'havia viscuda en altres ocasions en els últims mesos, mai amb eixa intensitat. I mentres el silenci s'esvaïa donant-li pas a les allargades ombres de la nit, al meu cap encara ressonaven les seues paraules: "res al món les mereix, eixuga-te-les".

Ell sempre m'ha acompanyat i reconec que, en un moment de la meua vida molt complicat per les circumstàncies d'aquell temps convuls, ell i sempre ell em va obrir un ventall de possibilitats, va fer-ho tot tan senzill!

Quins records! Si cloc els ulls encara soc capaç de veure'l assegut al banc del mercat, a la mà un diari i les ulleres quasi a la punta del nas. Quan creuàvem les mirades era capaç d'arrencar-me un somriure i eixa mescladissa de felicitat i orgull: "mira'l, eixe és mon pare".

"Quina hora és? Encara són les onze i mitja pare..." I és que només calia tindre ulls per adonar-se que sense cap tipus de dubte ell arribava tots els dies amb el mateix tarannà, sempre m'adreçava una mirada còmplice i un somriure, tant feia un dia com un altre i sempre a la mateixa hora com un clau.

L'únic que no em deixaria mai a la meua sort, sempre de la seva mà i amb la certesa que no em fallaria, de fet tots i cadascun dels meus records d'infantesa, de joventut i de maduresa t'hi inclouen, tot i que ara ...tantes llàgrimes. Te'n vas anar sense dir adeu i et vas emportar amb tu part dels nostres somnis i ens vas deixar a canvi un polsim de saviesa i tant d'amor.

El teu rellotge es va aturar a les set de la vesprada i ara al meu cap ressonen les teues paraules: "Filla no plores, no hi ha res al món que ho meresca". I tot i així plore desconsoladament perquè no et tinc al meu costat, tantes llàgrimes que avui m'ofeguen i no em deixen respirar i cap que siga capaç de dir-me: "eixuga-te-les".

He viscut. Silvia Ruiz Fernández.

Una vesprada estava distreta mirant com el vent feia soroll com per a no deixar a ningú tranquil, quan de sobte un gat negre s'ajupí just davant de mi. Quin esglai! Es va quedar mirant-me fixament i vaig recordar que cultures antigues creien que els gats són portals a l'altre món i això em va fer pensar en una frase que em varen dir feia poc de temps.

Dissabte passat aní al soterrar d'una coneguda. Morí als 92 anys i la meua germana em va dir: "Ja havia viscut la seua vida: ha tingut fills i nets". Soc una dona que no ha tingut fills i ara em pregunte què diran de mi quan desaparega? "No visqué, no va tindre família!"?

Em molesta que les dones diguem coses com: "siestic jo per què han de netejar els meus germans" o "jo de jove era molt rebel, no volia casar-me ni tindre fills, després vaig madurar i formí la meua família." Són coses que he escoltat tota la meua vida i que, des de la meua perspectiva, resulta una aberració com de programat que tenim el cervell per assolir com a propis objectius socials externs, que no tenen res a veure amb nosaltres i amb les nostres inquietuds.

Hui, ens hem adonat que l'ús que fem del llenguatge afecta el comportament de la societat i sí que ho és, tanmateix jo crec que és més important canviar el tren de pensament de les dones en particular i de la humanitat en general.

El gat fa una bona estona que ha desaparegut i, amb ell la porta. Ara dedique temps al que m'agrada i m'enriqueix, com a dona, persona, humana i com a membre actiu d'aquesta societat que necessita més ciutadans formats i amb esperit crític i, sobretot, realitzats.

El cirerer. Sara Inmaculada Garcia Carreira.

Us contaré la història de Carla, més coneguda com *la Boja*. Fa uns anys es va prometre amb Sandra, una bella dona d'aquest poble. Elles van seguir la tradició d'aquest lloc, on les parelles que es prometen en matrimoni han de plantar les llavors d'un cirerer en un cossiòl com a símbol del seu amor. Cadascuna ha de cuidar la seua planta, almenys fins al dia de les nocés. Diuen que si el cirerer mor, és un mal auguri. Això és perquè no s'ha cuidat bé d'eixa planta que representa l'amor per l'altra persona. En conseqüència, es creu que eixa relació està destinada a trencar-se.

Tràgicament, cinc dies abans de les núpcies entre Carla i Sandra, la planta que Carla cuidava es va assecar. Després d'assabentar-se'n Sandra, va decidir trencar la relació. I us puc assegurar que Carla realment estimava la Sandra, però no era bona amb l'horticultura. Amb el temps, Carla es va obsessionar amb la possibilitat de salvar eixa planta, la regava i la cuidava encara que estiguera seca i marcida, sempre amb l'esperança que algun dia revisquera. A partir d'eixe

moment, la van anomenar la Boja, perquè el seu únic propòsit i la seua obsessió era reviure el seu cirerer.

Va passar el temps i Sandra va comprendre que Carla veritablement faria tots els possibles per tal d'aconseguir que eixe matrimoni funcionara. Una nit de primavera, Sandra va canviar el seu test per el de la seua estimada. Carla va despertar i el primer que va veure va ser un bell cirerer en flor, així que va carregar amb el test i el va portar davant la que ara és la seua dona.

Blue Monday. Javier Escuriola.

Un nou dia començava a Califòrnia i a la radio una locutora contava, mentre Jack es prenia el primer café del dia, que eixe dia, setze de gener, era el *Blue Monday*, el dia més trist de l'any.

Jack treballava com a enginyer de seguretat informàtica en Facebook i hui feia exactament un any de l'últim atac amb èxit. Aconseguiren tombar Facebook. Si deu anys abans li ho hagueren contat, s'hauria descosit de riure; tanmateix ara ja no li feia gens de gràcia.

Les darreres dos setmanes, Jack havia estat observant un patró d'atac que no havia vist mai. Al principi, molt poc sincronitzat, però que millorava la precisió dia rere dia i començava a preocupar-lo. Dins del seu cap, acostumat a estudiar atacs informàtics, aquest patró d'atac li recordava una orquestra tocant el final d'una obra amb el director despentinat i tots els músics donant el millor d'ells.

En arribar al Búnquer, la sala des d'on controlaven tots els sistemes de Facebook, s'adonà que l'ambient no era normal. Alguna cosa passava. Hi havia més indicadors dels habituals en roig. La imatge de l'orquestra es feu nítida al seu cap i, de sobte, tot s'apagà.

Era impossible! El Búnquer no es podia apagar!

Anà corrent al telèfon de la seua taula. No hi havia línia. Allí estaven quaranta persones il·luminades únicament pels llums d'emergència i les pantalles dels portàtils. No hi havia senyal wifi i els mòbils no tenien cobertura. Després d'uns minuts d'angoixa, el cap de seguretat els demanà que isqueren de forma ordenada per les escales d'emergència.

Fora, anaven eixint companys de la resta d'edificis. Tot s'havia apagat i els mòbils no funcionaven. Jack només sabia una cosa: Facebook no era l'objectiu, només era una de les coses que mai hi tornarien.

